

Arrest

nr. 297 556 van 23 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emile Banningsstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SAFI, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 juni 2022 verstrekken de Spaanse autoriteiten verzoekster een Schengenvisum geldig van 1 juli tot 14 augustus 2022, voor een toeristisch bezoek. Verzoekster betreedt op 16 juli 2022 het Schengengrondgebied via Tarifa, Spanje.

1.2. Verzoekster dient op 10 oktober 2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader met de Belgische nationaliteit. Op 6 april 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.10.2022 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar vader, [A.A.] (RR: [...]) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeen-komstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheids-relatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt ter staving van het ten laste zijn volgende documenten voor.

- Begeleidend schrijven van de advocaat dd. 06.01.2023*
- Arbeidsovereenkomst dd. 14.12.2015 op naam van [A.N.] alsook bijhorend aanhangsel en loonbrieven; arbeidsovereenkomst dd. 01.03.2022 op naam van [A.M.] alsook bijhorende loonbrieven*
- Attesten OCMW op naam van beide ouders van betrokkene.*
- Attest van celibaat met n° 955 dd. 07.06.2022*
- Attestation administrative met n° 02/2022 dd. 02.01.2022 waaruit moet blijken dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in het land van herkomst op datum van het attest*
- Attestation administrative met nr. 38/2022 dd. 23.12.2022 waaruit moet blijken dat betrokkene geen inkomen geniet in Marokko op datum van het attest.*
- Attestation administrative dd. 17.11.2022 waaruit moet blijken dat betrokkene geen beroep uitoefent in Marokko op datum van het attest op vermeld adres*
- 21 verzendbewijzen van referentiepersoon zijn echtgenote (moeder b'e) naar betrokkene op datum van*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het ten laste zijn betreft, werden 21 verzendbewijzen voorgelegd in de periode van 27.09.2019 tot 28.06.2022. Er werden dus voor deze periode inderdaad regelmatige stortingen voorgelegd, niet van referentiepersoon zelf maar van diens echtgenote. Uit het geheel van voorgaande elementen kan evenwel niet blijken dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst. Het attestatation administrative met nr. 39/2022 dd. 23.12.2022 werd immers opgesteld op een moment dat betrokkene niet meer in Marokko verbleef. Betrokkene legde immers bij haar aanvraag een paspoort voor met nr. [...] afgeleverd op [...] te Marokko, waaruit blijkt dat zij het land van herkomst op 16.07.2022 heeft verlaten. Het is dan ook volstrekt logisch dat er betrokkene geen inkomsten meer verwierf in Marokko op het moment van het aanmaken van het attest ruim 5 maanden later. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene in het land van herkomst wel degelijk economisch actief was voorafgaand aan haar vertrek uit Marokko.

Betrokkene is met een C-visum de Schengenzone ingereisd op 16.07.2022. Daaruit blijkt dat zij in Marokko handelaar was. Zij toonde klaarblijkelijk ten opzichte van de Spaanse autoriteiten ook aan in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum te bekomen. Betrokkene kan bezwaarlijk aanhalen op 31.05.2022 over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum afgeleverd te krijgen, om iets meer dan vier maanden later te claimen dat zij onvermogen was in het land van herkomst voor haar komst naar Schengen/Bel-gië en ten laste is van haar Belgische vader. Voor wat het attestation administrative met n° 02/2022 dd. 02.01.2022 betreft, het niet omdat iemand geen eigen huis in zijn bezit zou hebben, dat iemand geheel onvermogen zou zijn en er een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan zoals vereist in onderhavige procedure. Het tegendeel blijkt onder meer uit het gegeven dat betrokkene handelaar was in het land van herkomst. Uit het geheel kan geenszins blijken dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen en financieel en/of materieel afhankelijk was van referentiepersoon, en dit reeds voorafgaand aan haar komst naar het Rijk. Gelet betrokkene geen relevante stukken voorlegt in het kader van onderhavige aanvraag met betrekking tot de inkomsten die zij genereerde in het land van herkomst, is het niet onredelijk om te stellen dat niet kan blijken dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk was van de voorgelegde stortingen om in haar basisbehoeften te voorzien. De stortingen kunnen immers evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Tot slot kan wat de stortingen betreft opgemerkt worden dat er géén bestaansmiddelen op naam van de referentiepersoon werden voorgelegd. De zus van betrokkene, [A.L.] (OV [...]) heeft ook een aanvraag lopende als in functie van referentiepersoon en legt evenveel stortingen op haar naam voor. Het is helemaal niet duidelijk of referentiepersoon er wel toe in staat is dergelijke financiële steun te verlenen. Er werden daarenboven evenmin ontvangstbewijzen van de geldverzendingen voorgelegd.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat niet kan blijken dat referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om betrokkene én haar meerderjarige zus (cfr. supra) bijkomend ten laste te nemen. Er worden bij onderhavige aanvraag enkel bewijzen van bestaansmiddelen van haar twee broers, [A.N.] en [A.M.] voorgelegd. Met de bestaansmiddelen van de twee broers van betrokkene kan echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (Grond-wettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 Oktober 2019). Er kan bovendien bezwaarlijk verondersteld worden dat referentiepersoon zomaar kan beschikken over de bestaansmiddelen van zijn zonen om daarmee zijn dochters ten laste te nemen.

Betrokkene legt ook nog attesten van het OCMW voor op naam van haar beide ouders. Het is evenwel niet omdat beide ouders geen leefloon ontvangen, dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om twee volwassenen ten laste te nemen. We hebben helemaal géén zicht op de bestaansmiddelen van referentiepersoon zodat niet kan worden geoordeeld over het voorhanden zijnde vermogen voor het indienen van onderhavige aanvraag en die van de zus.

Het gegeven dat betrokkene sedert 03.10.2022 tot op heden op hetzelfde adres als de referentie-persoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. In dat kader dient eveneens aangestipt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledige onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“[...] Verzoekster diende op 10 oktober 2022, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie, een aanvraag in tot afgifte van verblijfskaart voor verblijf van meer dan drie maanden. Zij diende de aanvraag in functie van haar vader de heer [A.A.] RRN [...].

Artikel 40ter, §2 Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Inzake stelt artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° als volgt [...]:

[...]

Aldus is verzoekster een bloedverwant in neergaande lijn van een Belg en dient, gelet op het feit dat zij ouder is dan 21 jaar, overeenkomstig artikel 40b/s, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet “te hunnen laste” zijn.

Verweerster weigerde haar aanvraag en als reden wordt aangehaald dat om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidssituatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst. Zij meent dat aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar moet ze aantonen dat ze ten laste was van de referentiepersoon in land van herkomst. Om dit aan te tonen moet ze bewijs brengen waaruit blijkt dat ze in haar land van herkomst geen inkomsten had.

Bovendien meent ze dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over voldoende stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Ze meent dat verzoekster niet aantoonde in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon daar ze zelf economisch actief was.

Evenwel kan nergens in deze bepaling worden gelezen dat de betrokkene moet aantonen dat zij in het land van herkomst en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Ook dient opgemerkt te worden dat de Burgerschapsrichtlijn in principe descendente en ascendente niet verplicht om in het herkomstland ten laste te zijn van de Unieburger. Om de bedoeling van de wetgever te achterhalen, dient benadrukt te worden dat de richtlijn deze voorwaarde wel expliciet op aan de zogenaamde “andere familieleden” van Unieburgers “die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet”.

Hieruit kan dan ook a contrario worden afgeleid dat de voorwaarde om het herkomstland ten laste te zijn niet geldt voor descendente en ascendente.

De eis dat verzoekster een bijkomend bewijs moet bijbrengen dat zij in het herkomstland ENKEL ten laste moest zijn van haar vader is in casu kennelijk onredelijk ingevuld.

Het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), verduidelijkt de vereiste van ten laste zijn als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen ”

De afhankelijkheidsrelatie dient dus beoordeeld te worden op het ogenblik dat de persoon zich voegt bij de referentiepersoon en dus niet op eender welke moment in het verleden.

Ook moet verwezen worden naar hetgeen werd gesteld in het arrest van UW Raad met betrekking tot de bewoordingen van artikel 40 bis, §2, eerste lid 3° dat bepaalt dat de aanvrager

"te hunnen laste" moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner" (RvV 29/02/2016)

De betrokkene moet dus niet enkel ten laste zijn van de referentiepersoon, maar ook van zijn echtgenoot of andere economisch actieve gezinsleden.

Gelet op bovenstaande vaststelling voldoet verzoekster wel degelijk aan alle voorwaarden die gesteld worden voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie daar uit de ingediende stavingstukken blijkt dat ze op het moment dat ze haar vader in België wilde voegen (1) ten laste was van de vader en zijn gezin in België en (2) dat ze geen inkomsten beschikt in het land van herkomst. (Stuk 2)

Om aan te tonen dat ze ten laste was heeft verzoekster volgende stukken ingediend:

- Attestation administrative waaruit moet blijken dat betrokkenen geen onroerende goederen bezit in Marokko

- Attestation administrative waaruit moet blijken dat betrokkene geen inkomsten geniet in Marokko

- 21 verzendbewijzen van de moeder naar betrokkene in de période 27.09.2019 tot 28.05.2022.

Op het moment dat ze haar vader in België kwam voegen beschikte verzoekster in Marokko niet over inkomsten, noch voer enige onroerende goederen. Bovendien werd voldoende bewezen dat er regelmatige geldoverschrijvingen waren naar verzoekster.

Verder moet de vereiste van "ten laste zijn" door het bestuur in concreto worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid' (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Voorts voorziet de Belgische wetgeving geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger bijstand moet verlenen. De enige vereiste is in principe dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. Recentelijk werd evenwel gesteld dat de afhankelijkheidsrelatie van het familielid ten aanzien van de referentiepersoon al moet bestaan in het land van herkomst (RvV nr. 163.233 van 29 februari 2016 en RvV nr. 148.917 van 30 juni 2015).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster ondersteund werd door haar gezin in België.

[...] Voorts heeft de referentiepersoon voldoende bewezen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster heeft namelijk volgende bewijsstukken doorgestuurd:

- Attesten van lidmaatschap van de mutualiteit van alle gezinsleden

- Arbeidsovereenkomsten en loonfiches [N.] en [M.] (de broers van verzoekster die eveneens deel uitmaken van het gezin)

- Attest niet ten laste OCMW

- Bewijs van betalingen van huur en vaste kosten door [N.]

Verweerster lijkt eraan voorbij te gaan dat de wetsebepaling niet vereist dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige eigen bestaansmiddelen beschikt. Tevens blijkt uit niets dat de wetgever in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft willen stellen.

Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

"Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over: [...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden. "

In een arrest oordeelde het Hof van Justitie dat uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene. (HvJ)

Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat uit het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend critérium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn" (punt 41) en dat het "aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland. » (punt 42).

Tevens de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties

waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (RvS 24 Oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Ook Uw Raad bevestigde in een arrest van 15 februari 2021 dat

« Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

.....

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend critérium is. In deze interpretatie loot artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 September 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat "in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld" (B.64.6). » (RvV, 15.02.2021, 249.056)

Art. 40ter Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Dit werd tevens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Beschikken" houdt in dat de gevestigde tevens gebruik kan maken van het inkomen van de overige familieleden, wat in casu ook het geval is. De Vreemdelingenwet legt immers nergens vereisten op m.b.t. de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de verzoeker kan beschikken, noch *ratione loci* noch *ratione personae*. Ook in de voorbereidende werken wordt geen vereiste gesteld met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen.

Bijgevolg dienen ook in aanmerking te worden genomen: de inkomsten van zowel [N.] als [M.] nu zij beiden beschikken over afdoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Immers was het de wil van de Belgisch wetgever om dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging op te leggen voor Belgen als voor derdelanders. Bijgevolg moeten de bepalingen uit de Gezinsherenigingsrichtlijn (2003/86/EG) ook van toepassing zijn op Belgen. Het Hof van Justitie heeft bepaald dat de herkomst van de bestaansmiddelen zoals bepaald in de Gezinsherenigingsrichtlijn geen beslissend critérium is. (HvJ 3 Oktober 2019, nr. C-302/18, X/Belgische staat)

Zo worden alle kosten inclusief huur en vaste kosten gedragen door [N.]

Rekening houdend met de ingediende bewijsstukken, kan niet worden uitgesloten dat de referentiepersoon, die een gezinscel vormt met zijn zonen, kan beschikken over de bestaansmiddelen. Met de vereiste van voldoende stabiele middelen wilde de wetgever dat de referentiepersoon moet aantonen dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft.

De bestreden beslissing geeft aan dat verweerder de bestaansmiddelen van verzoeker weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Verweerder heeft dan ook de term "beschikken" in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling.

Alleen al hierom is het middel gegrond en leidt tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

[...] Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat elk overheidsgedrag en -optreden dient getoetst te worden aan het critérium van een normaal en voorzichtig handelende overheid. Bij de beoordeling van het (on)zorgvuldige overheidsgedrag dient ten volle rekening gehouden te worden met de feitelijke omstandigheden waarin de overheid zich, op dat ogenblik, bevindt, daarin begrepen de eventuele beoordelings- en/of beleidsvrijheid die door de wetgever aan de administratieve overheid is gelaten. (K. LEUS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel" IN I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, (101) 106.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dan ook dat het bevoegde bestuursorgaan bij de feitenvinding slechts na een zorgvuldig onderzoek én met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt. Om aan de op hem rustende (formele) motiveringsplicht te voldoen, moet het bevoegde bestuursorgaan

duidelijke motieven vermelden die zijn beslissing verantwoorden. Alleen met de in de beslissing formeel verwoorde motieven kan er rekening worden gehouden.

Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel, is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier. Dit beginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Derhalve houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aldus mag de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. (SUETENS, L.P., "Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht", TBP 1970, 382.)

In casu is het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden daar de beslissing geen rekening houdt met alle essentiële elementen van de zaak, zoals de bewijzen van ten laste zijn in het land van herkomst op het ogenblik van de aanvraag.

Uw Raad heeft in het arrest van 26 januari 2017 de bijlage 20 vernietigd op grond van schending van zorgvuldigheidsbeginsel:

« Dit onzorgvuldig handelen vitieert de bestreden beslissing daar in deze beslissing op geen enkele manier wordt onderzocht of de door de verzoekster - die op de datum van de aanvraag wel ouder was dan 21 jaar - voorgelegde documenten aantonen dat zij op het moment van de aanvraag ten laste was van haar vader. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht uitoefent zodat hij niet in de plaats van de bevoegde overheid vermag te oordelen of de voorgelegde documenten al dan niet voldoende aantonen dat de verzoekster op het moment van de aanvraag ten laste was van haar Belgische vader. »

Ook hieruit blijkt dat bewijs binnengebracht moet worden van ten laste zijn op het moment van de aanvraag zelf.

Uit de motivatie van de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat met al deze elementen rekening is gehouden. De motivatie beperkt zich namelijk tot de bespreking van het bewijs van ten laste zijn in het land van herkomst. Verweerder heeft onvoldoende onderzocht of de referentiepersoon "beschikt" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

[...] Artikel 62 Verblijfswet en artikelen 2 en 3 Motiveringswet bepalen dat de beslissingen uitgaand van de overheden zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Overeenkomstig artikel 62, §2 Verblijfswet moet de administratieve beslissing met redenen omkleed zijn.

Artikel 2 Motiveringswet stelt dat administratieve beslissingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit wil zeggen dat de beslissing niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan het werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet stelt dat zulke beslissingen op een "afdoende" wijze gemotiveerd dienen te worden. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motivering is pas afdoende wanneer ze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, "Draagwijdte van de formele motiveringsplicht" in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151-162.

De formele motiveringsplicht verplicht immers de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Dit is kennelijk niet gebeurd. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.

[...] De term "afdoende" bevestigt door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Dit wil zeggen dat de motivering duidelijk te maken moet hebben met de beslissing. Daarenboven moet ze draagkrachtig zijn. Dit betekent dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire

bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd. (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 September 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732; RvS, 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 Oktober 2000, nr. 90.169)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS 12 Oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 September 2008, nr. 186.486.)

[...] De bestreden beslissing stelt dat overeenkomstig stel dat geen rekening kan gehouden worden met de ingediende bewijzen. Bijgevolg is de bestreden beslissing niet afdoende."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de basis liggen van de genomen beslissing. De inhoud verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoekster gaat in haar middel ook over tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, wat bevestigt dat zij er kennis van heeft kunnen nemen. Hiermee is het doel bereikt dat wordt beoogd met het bestaan van de formele motiveringsplicht. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoekster overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechts-onderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

2.4. Verzoekster diende op 10 oktober 2022 een aanvraag in tot gezinshereniging met haar Belgische vader. Er blijkt niet dat deze laatste zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie reeds uitoefende. De door verzoekster beoogde gezinshereniging valt met andere woorden onder de toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]"

Verzoekster beriep zich specifiek op haar hoedanigheid van familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]"

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

2.5. Het wordt niet betwist dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en dat zij bijgevolg het bewijs moet leveren dat zij ten laste is van haar Belgische vader om in aanmerking te komen voor de beoogde gezinshereniging.

2.6. Verweerder verduidelijkt in de bestreden beslissing allereerst dat de vereiste van het *"ten laste zijn"* inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekster en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. Hij oordeelt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen of behoeftig was in haar herkomstland en evenmin dat zij reeds van in het land van herkomst en dit tot het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Hierbij wordt concreet ingegaan op de stukken die verzoekster heeft neergelegd in het kader van haar aanvraag.

2.7. Verzoekster betoogt in haar middel vooreerst dat nergens in de toegepaste wetsbepalingen kan worden gelezen dat de vreemdeling moet aantonen dat hij in het land van herkomst en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Zij verwijst ook naar de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) waarin volgens haar niet wordt voorzien dat de descendenten in het herkomstland ten laste moeten zijn van de Unieburger, nu dit enkel expliciet wordt voorzien voor de zogenaamde *"andere familieleden"*. Er is volgens haar sprake van dat verweerder haar een bijkomend bewijs oplegt door te vereisen dat zij in het land van herkomst *"ENKEL ten laste moest zijn"* van haar vader en zodoende een kennelijke onredelijke invulling geeft aan deze vereiste voor de gezinshereniging. Volgens verzoekster moet de afhankelijkheidsrelatie worden beoordeeld op het ogenblik dat zij zich voegt bij de referentiepersoon en tonen de voorgelegde stukken aan dat zij op dat ogenblik ten laste was van haar vader en diens gezin in België en dat ze geen inkomsten had in het land van herkomst.

2.8. De Raad herhaalt vooreerst dat in het voorliggende geval niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon reeds gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer als burger van de Unie. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Het blijkt echter geenszins dat bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 *'tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen'* werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamd *'statische'* Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, de wetgever heeft er uitdrukkelijk voor gekozen dat die *"Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen"* en dat *"de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie"* (Parl.St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150) (RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De Raad wijst er verder op dat de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het derdelander familielid reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De voorwaarde van het ten laste *"zijn"* in artikel 40ter, § 2 juncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt immers in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk sprake is van familieleden die de Belg *"vergezellen of zich bij hem voegen"*, en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet het gaan om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Aan de voor-melde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geen voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband reeds bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België.

Verzoekster maakt trouwens ook niet aannemelijk dat het begrip *"ten laste"* fundamenteel anders wordt ingevuld in het kader van de toepassing van de Burgerschapsrichtlijn en de interpretatie hiervan door het Hof van Justitie in zijn arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05; HvJ 16 januari 2014, C-423/12), waarin uitdrukkelijk werd gesteld dat onder *"te hunnen laste"* zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan.

Het gegeven dat verzoekster ervoor koos om met een Schengenvisum met het oog op toerisme afgeleverd door de Spaanse autoriteiten naar Spanje en vervolgens België te reizen en om na het verstrijken van dit visum en tijdens illegaal verblijf de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, in plaats van dat zij binnen de geldigheidsduur van haar Schengenvisum terugkeerde naar haar land van herkomst en/of in het land van herkomst bij de Belgische diplomatieke of consulaire post een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging vroeg, maakt ook geenszins dat verweerder niet langer kon vereisen dat verzoekster het bewijs leverde dat zij reeds van in haar land van herkomst, voorafgaand aan haar komst naar België om haar vader te vervoegen, ten laste is. De wetgever beoogde immers werkelijke situaties van afhankelijkheid van het derdelander familielid in het land van herkomst op het ogenblik dat hij de Belg wil vervoegen of vergezellen, en niet zozeer situaties waarin dit familielid eerst met een Schengenvisum voor toerisme naar Europa reist en vervolgens tijdens illegaal verblijf de aanvraag gezinshereniging indient aan de hand van stukken waaruit blijkt dat dit familielid op dat ogenblik in het herkomstland niet (langer) inkomsten heeft, wat – zoals verweerder terecht stelt in de bestreden beslissing – niet onlogisch is als men er reeds verschillende maanden niet meer verblijft. De Raad acht het niet onwettig waar verweerder in de voorliggende situatie, voor het nagaan van een werkelijke afhankelijkheidsband, vereist dat verzoekster reeds ten laste was van haar vader op het ogenblik zij haar land van herkomst verliet om naar Spanje en vervolgens België te reizen.

2.9. In zoverre verzoekster in de bestreden beslissing nog lijkt te lezen dat hierin wordt vereist dat zij in het land van herkomst *"ENKEL ten laste moest zijn"* van haar vader, benadrukt de Raad dat de

determinerende redengeving in de bestreden beslissing inzake het ontbreken van het bewijs van het ten laste zijn hierop neerkomt dat verweerder stelt dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon dient te bestaan van in het land van herkomst en dat verzoekster, waar zij in dit verband bewijzen van regelmatige geldverzendingen in de periode van 27 september 2019 tot 28 juni 2022 voorlegde, ook aannemelijk moet maken dat zij was aangewezen op deze gelden om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien en zij hierin niet is geslaagd. Verweerder oordeelt dat op basis van de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster voor haar komst naar België onvermogen was in haar land van herkomst. Inzake het voorgelegde administratieve attest van 23 december 2022 waarin staat dat verzoekster op dat ogenblik geen inkomen genoot in Marokko stelt verweerder vast dat dit attest werd opgemaakt op een moment dat verzoekster Marokko reeds vijf maanden had verlaten en het dus logisch is dat zij er geen inkomsten meer had. Inzake het administratieve attest van 2 januari 2022 dat stelt dat verzoekster geen onroerende goederen bezit in het land van herkomst stelt verweerder dat dit niet betekent dat verzoekster onvermogen was in dit land en afhankelijk van de referentiepersoon. Op basis van de stukken van het administratief dossier stelt verweerder verder vast dat integendeel blijkt dat verzoekster in haar land van herkomst ten tijde van haar vertrek economisch actief was als handelaar en zij de Spaanse autoriteiten klaarblijkelijk overtuigde als handelaar over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een Schengenvisum voor toerisme te doen uitreiken. Hij wijst er op dat verzoekster naliel relevante stukken voor te leggen inzake haar inkomsten als handelaar in het land van herkomst en dus in redelijkheid kan worden geoordeeld dat niet blijkt dat zij daadwerkelijk afhankelijk was van de geldstortingen om in haar basisbehoeften te voorzien. Nog merkt hij op dat geen ontvangstbewijzen voorliggen van de geldverzendingen.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster weliswaar opnieuw wijst op de geldoverschrijvingen, maar zonder dat zij concreet ingaat op de beoordeling in de bestreden beslissing waarom deze niet volstaan om het bewijs te leveren dat zij ten laste was van haar vader in het land van herkomst voor haar vertrek naar Spanje en vervolgens België.

Verzoekster betwist de motivering niet dat het attest van 23 december 2022 waaruit moet blijken dat zij op dat ogenblik geen inkomsten genoot in Marokko werd opgemaakt op een moment dat zij dat land reeds vijf maanden had verlaten en dus niets zegt over haar socio-economische situatie of inkomsten aldaar voorafgaand aan haar vertrek. Zij betwist thans ook niet dat zij eigen inkomsten had in Marokko als handelaar, waardoor het door haar in haar begeleidende brief bij de aanvraag gestelde dat zij *“geen beroep uitoefende”* in haar land van herkomst niet waarheidsgetrouw blijkt te zijn geweest. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van verweerder waar hij oordeelde dat zonder relevante stukken met betrekking tot de inkomsten die zij genereerde in Marokko, niet kan worden nagegaan of zij daadwerkelijk afhankelijk was van de voorgelegde geldstortingen om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Verweerder wijst erop dat deze stortingen immers ook voor andere doeleinden konden worden gebruikt. De vaststelling dat verzoekster niet heeft kunnen aantonen dat zij in haar land van herkomst omwille van haar sociale en economische positie niet zelf in haar levensbehoeften kon voorzien en hiervoor afhankelijk was van de haar overgemaakte geldbedragen, kan reeds volstaan om te oordelen dat het bewijs van het ten laste zijn niet of onvoldoende werd geleverd. Verzoekster toont niet concreet aan dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van verweerder om te besluiten dat zij bezwaarlijk kan stellen dat zij op 31 mei 2022 over voldoende bestaansmiddelen kon beschikken opdat haar een Schengenvisum werd toegestaan om dan vier maanden later te beweren dat zij onvermogen was in haar land van herkomst voor haar komst naar België en ten laste van haar Belgische vader.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster nog enkele bijkomende stukken uit Marokko, met name stukken waaruit blijkt dat zij intussen is geschrappt uit het nationaal register van zelfstandigen en ook van de rol inzake gemeentetaksen op professionele ondernemingen. Het betreft stukken die zij niet reeds voorlegde bij het bestuur in het kader van haar aanvraag, zodat verweerder hiermee geen rekening kon houden. Deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangebracht. Hierin wordt trouwens ook enkel maar bevestigd dat verzoekster reeds sinds begin 2019 actief was als zelfstandige in Marokko.

2.10. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet concreet aan dat verweerder de verblijfsvoorwaarde van het ten laste zijn in haar situatie niet correct heeft ingevuld. Ook kan niet worden vastgesteld dat verweerder de bij de aanvraag ter onderbouwing van deze verblijfsvoorwaarde voorgelegde stukken niet correct en niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft beoordeeld en evenmin dat hij op basis hiervan op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

2.11. Verzoekster uit verder kritiek op een tweede motief in de bestreden beslissing dat luidt dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaans-middelen zoals vereist in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Nu het eerste motief, met name dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Belgische vader, evenwel overeind blijft en dit motief reeds maakt dat de (cumulatieve) wettelijke voorwaarden voor de beoogde gezinsher-eniging niet zijn voldaan, blijkt niet dat verzoeksters kritiek op voormeld tweede en bijkomende motief aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een voldoende belang bij deze kritiek is dan ook niet voorhanden. Om deze reden dient dus ook niet langer te worden ingegaan op het door verzoekster geschonden geachte artikel 7 van de richtlijn 2003/86.

2.12. Een schending van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.13. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt trouwens dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS